

*Srečo Dragoš**Pravičnost v tranziciji*

Danes je v Evropi dovolj zanesljivo, da je srečo Dragoša včasih zapisovali v knjige o slovenskih politikih. Tako je na primer v knjigi o slovenskih demokratiskih partijah, ki jo je leta 1990 izdala Evropska akademija za politične znanosti, napisal: »Srečo Dragoš je bil eden od najbolj znanih slovenskih politikov v zadnjem desetletju.« Vendar pa je tudi zanesljivo, da se danes ne moremo več misliti, da je Srečo Dragoš eden od najbolj znanih slovenskih politikov. Čeprav je bil včasih zelo priljubljen, je danes že skoraj pozabljiv. Nekaj je vendar še vedno zanesljivo, da je Srečo Dragoš eden od najbolj znanih slovenskih politikov, ki so ga med obema vojnoma pri nas razvijali katoliški akterji, vendar na tako »političen« način, da je postal neuporaben. Walter Lorenz se v svojem članku, ki ga je napisal za mednarodno številko našega časopisa, sicer ne loteva teme pravičnosti neposredno, vendar je eno izmed vprašanj Evropske Unije tudi to, kako ne le poenotiti sila različno pojmovanje pravičnosti od države do države, temveč tudi, kako ga napraviti operativnega za socialno delo. S filozofskega stališča se – skozi kritiko njegove idealizacije – obravnava neuporabnosti njegovega koncepta loteva Gregor Adlešič.

Iz urednikove beležke

Pričajoča številka je posvečena pravičnosti. Gre seveda za zelo paradoksen koncept, saj hkrati, ko lahko zelo hitro pokažemo na njegovo ideološko naravo (če mu sledimo skozi pojme pravica, pravo, prav), brez njega sploh ne moremo misliti družbe, v kateri bi bilo vredno živeti. Srečo Dragoš obdeluje koncept pravičnosti, ki so ga med obema vojnoma pri nas razvijali katoliški akterji, vendar na tako »političen« način, da je postal neuporaben. Walter Lorenz se v svojem članku, ki ga je napisal za mednarodno številko našega časopisa, sicer ne loteva teme pravičnosti neposredno, vendar je eno izmed vprašanj Evropske Unije tudi to, kako ne le poenotiti sila različno pojmovanje pravičnosti od države do države, temveč tudi, kako ga napraviti operativnega za socialno delo. S filozofskega stališča se – skozi kritiko njegove idealizacije – obravnava neuporabnosti njegovega koncepta loteva Gregor Adlešič.

Problematiko, ki jo načenjata prva avtorja, nadaljuje Tanja Lamovec v svoji refleksiji mesta, ki ga ima v splošnem dispozitivu znanosti socialno delo, in se pri tem opira na nekatere članke, objavljene v tem časopisu, in kot eno njegovih poglavitnih značilnosti omenja angažiranost, ki sicer v znanosti ne velja za nujen (včasih prej za moteč) element.

Zadnji članek v številki je v dobršni meri inovacija: objavljamo študentsko raziskavo (avtoric Tanje Velkov, Alje Klobučar, Lorene Pahovič), kar sicer ni prvič, koristen pa bo kritičen dodatek, ki ga je spisal Blaž Mesec in v katerem opozarja na nekatere tipične metodološke napake tovrstnih raziskav.

Editor's Notes

The present issue is dedicated to the subject of equity. This is certainly a very paradoxical concept, for we can quickly show its ideological nature, while at the same time, without it we cannot even conceive a society worth living in. Srečo Dragoš discusses the concept as it was developed in Slovenia by Catholic authors; it seems to have been treated so »politically« that it became useless. Though Walter Lorenz in his paper (written for the international issue of this journal) does not deal with the subject itself, it does concern one of the main issues of European Union, which is not only how to »unify« considerable differences in the conceptions of justice from one country to another, but also how to make it operative for anti-discriminative social work. From the philosophical point of view – through a critique of its idealisation – the subject of equity is approached by Gregor Adlešič.

The issue is further elaborated by Tanja Lamovec in her reflection of the place occupied by social work in the general dispositive of sciences, referring to several papers published in this journal. One of its most important characteristics, in her view, is its political engagement or commitment which is usually not considered a necessary condition in science, but often as a rather disturbing one.

The final paper is to a great extent an innovation; it is not the first time a research conducted by students (Tanja Velkov, Alja Klobučar, Lorena Pahović), but what seems useful is the addition by Blaž Mesec, in which he points out some typical methodological errors.